

P. župnik P e t e r V r t a č i č je za misijon izdal lep pro-
spekt s sporedom misijona in z barvno sliko samostana na prednji
strani. Govori so bili po stanovih, pred večernimi in jutranjimi
mašami pa za vse. Veliko zanimanje je zbudil psiholog s svojim pre-
davanjem: "Ni škoda poznati sebe" - za fante in dekleta. Preda-
vanje je bilo v samostanski obednici, ki je bila preurejena in o-
zvočena. Obisk je bil tolikšen, da je mnogo fantov in deklet o-
stalo na hodniku, ker je bila obednica nabito polna. Predavanje
z istim naslovom je bilo tudi za može, mlajšim ženam pa je preda-
vala psihologinja. Organizirani so bili tudi govori za bolnike.
V nedeljo 12. marca je bil slovesen sklep zvečer ob 18 uri.
Misijon je že tako mlado župnijo še pomladil in poživil.

3. Obnova prezbitarija in lurške kapele.

Po premoru je delo v cerkvi zopet oživelo. Sporazumeli so se, da
freske ostanejo in da se obnova nadaljuje po načrtu. Delo je po-
tekalo v avgustu in septembru. V dobrem mesecu je bil prezbitarij
obnovljen. Pod freskami je bila napeljana neonska razsvetljava,
ki poudari tudi strop prezbitarija.
Prenovljena je bila lurška kapela. Odstranjene so klopi in za za-
časno rešitev služijo stoli. Sčasoma se bo uredila. V njej je
krščevanje, pa tudi ljudje zelo radi v njej molijo.
Obnovljeno je bilo tudi pročelje samostana, vsi spodnji samostan-
ski hodniki in obednica.

V. 5. november 1972: Farno žegnanje
s v. Lenarta

GLAVNA PROSLAVA 500 LETNICE

Tik pred praznikom se je župnija še enkrat poglobila v sklepe
misijona in v vsebino praznika v tridnevnici, ki sta jo vodila
misijonarja p. Martin Perc in p. dr. Bernardin Sušnik.

5. november: Sonce je vzšlo izza Gorjancev in že s svojimi prvimi
žarki pozlatilo samostan, kakor da bi vedelo, da praznuje zlat
praznik. Rodil se je čudovito lep dan.

Samostanski zvonec je zvonil kar naprej. Prihajali so naši go-
stje.

Ob 10 uri se je iz samostana začel pomikati sprevoz ministrantov,
duhovnikov in redovnih predstojnikov, skupaj z ljubljanskim nad-
škofom dr. Jožefom Pogačnikom. S kora pa se je razlegalo
ubrano petje ob spremljavi zvokov orkestra in orgel. Sv. mašo je
daroval nadškof ob somaševanju našega p. provinciala, p. župnika,
bosanskega p. provinciala, zagrebškega p. provinciala, p. Ana-
stazija Bajuka in p. Hieronima Zvegliča. Sv. maše pa so se u-
deležili: stiški g. opat Rafael Asič, g. prošt Alojzij Strukelj,

g. dekan v p. Andrej Ilc, brusniški g. župnik Leopold Povše, smihelski g. župnik Franc Vidic, exminister p. Benjamin Tomšič, prokurator iz kartuzije p. Ciril Zver, prof. dr. p. Anton Nadrah, mariborski p. gvardijan Karel Dijak, svetogorski p. gvardijan p. Leopold Grčar, br. Rudolf Rudež in kleriki bogoslovci: br. Zdravko Jakop, br. Franci Seničar ter br. Silvin Kranjnc. V cerkvi smo videli tudi akademskega slikarja g. Božidarja Jakca z ženo Tatjano.

Po evangeliju je spregovoril g. nadškof:

" Obhajate 500 letnico cerkve in samostana. V ta namen ste prenovili fasado in notranjščino vaše cerkve in svoje duše prenovili tudi v tridnevnic. Zato je najbolj primerno, da vam spregovorim o cerkvi, zgodovini cerkve in njenega samostana. Potem pa, da vam tudi spregovorim o stanovitnosti po končani tridnevnic. Tako bodo sadovi te 500 letnice najbolj trajni.

Dragi verniki, vaša cerkev je posvečena sv. Lenartu - opatu. Že od davnih časov je bila tu majhna kapelica v čast sv. puščavniku. Sv. Lenart drži v rokah verige. Zato so ga že od davnaj častili za patrona, za zavetnika jetnikov. Priporočali so se mu tudi bolniki in pa porodnice. Tudi kmetje so se mu že od zdavnaj priporočali za zdravo vreme in pa srečo pri živini. Ker je vaša župnija deloma še kmečka, je prav, da kmečki sloj vaše župnije tega sv. Lenarta še danes v ta namen časti.

Predragi! Frančiškani so prišli v Novo mesto leta 1469. Bili so to hudi časi. To so bili časi, ko so Turki osvajali Balkan. Nekaj let pred tem je bila zmagoslavna bitka pri Beogradu. A tam je zmagala krščanska vojska. Toda ni zadržala turškega naval na Balkan. Nekaj let pred tem, ko so prišli frančiškani v Novo mesto, so Turki zasedli kraljestvo Bosne. In takrat so nekateri bosanski frančiškani zbežali pred Turki in pribežali v Slovenijo. Naselili so se v Gradacu - tam v Beli krajini, ob reki Lahinji. In tam so jim plemiči iz Metlike in Crnomlja postavili samostan.

Toda, predragi, frančiškani se niso dolgo veselili novega bivališča. Samo tri leta. Potem pa so že prvič prišli Turki v hrvaške in slovenske dežele. Ne sicer osvajat ozemlje, ampak ropat, požigat in lovit ljudi, da so jih odpeljali v sužnost. Frančiškani so zbežali pred sovražnikom v utrjeno mesto Metliko, ki je imelo obzidje. Samostan v Gradacu pa je bil porušen.

Od tod iz Metlike so jih pa novomeški meščani, tisto leto 1469 povabili v Novo mesto. Opravljali naj bi službo božjo pri cerkvici sv. Lenarta - na tem kraju. Samostana še ni bilo. Patri frančiškani so stanovali po zasebnih hišah, dokler jim ni neka plemenita žena, imenovana Elizabeta, vdova po Ivanu Snopovčanu, kupila 8 majhnih hišic, tu v okolici z vrtovi vred. Tako so imeli stavbišče za novi samostan. Tako je bil ob cerkvi sv. Lenarta postavljen frančiškanski samostan in s tem so prišli frančiškani končnoveljavno v Novo mesto.

Moram vam nekoliko povedati, kako je bilo takrat s frančiškani. Frančiškani so se takrat razdelili na dve veji: takozvane konventualce in pa na prave frančiškane. Takrat je živel eden največjih mož tistega veka, sv. Janez Kapistran. Prav tista leta je